

— Παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ Μεγαλειότητι.

Καὶ ἠκούσθη ὁ θρόνος μεταξίνης αἰσθη-
τος, ὅπερ ἐδείκνυνεν ὅτι ἡ κυρία Σώβη ἀ-
πεμακρύνετο.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἦμην βεβαία, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἐγὼ δὲ τὸ ἐφοβούμην, καὶ ἰδοὺ ἡ
ἀπόδειξις.

Καὶ ἀνοίξας τὸν ὑπενδύτην τοῦ ἔδειξε
χαλύβδινον θώρακα καὶ ἔσυρε μακρὸν λομ-
βαρδικὸν ἐγχειρίδιον.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν πρόκειται καὶ περὶ
ἐγχειριδίων καὶ θωράκων. Κρύψατε τὸ ἐγ-
χειρίδιον αὐτό. Ἡ βασιλομήτωρ ἔρχεται
μόνη.

— Καὶ ὅμως...

— Εἶναι αὐτή, τὴν ἀκούω, σιωπή!

Καὶ κύψασα εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἑρρίκου
εἶπεν αὐτῷ λέξεις τινὰς χαμηλῇ τῇ φωνῇ,
ἃς ὁ νέος ἠκούσε μετὰ προσοχῆς καὶ ἐκ-
πλήξεως, καὶ ἀμέσως ἐκρύβη ὀπίσθεν τῶν
παρραπετκισμάτων τῆς κλίνης.

Ἡ Μαργαρίτα δι' ἐνὸς ἄλματος εὐρέθη
εἰς τὸ τιμῶνιον, ἔνθα ὁ Δελαμὸλ περιέ-
μενε φρίσσω, καὶ λαβοῦσα ἐν τῷ σκότει
τὴν χεῖρά του:

— Σιωπή! εἶπεν.

Εἶτα ἐπανελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά της
καὶ κλείσασα τὴν θύραν, ἀπέσπασε τὸν
κεκρυφάλλον της, ἔκοψε διὰ τοῦ ἐγχειρι-
δίου της τὰς ταινίας τῆς ἐσθῆτός της
καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν κλίνην.

Ἦτο καιρὸς, ἡ κλεῖς ἐστρέφετο ἐν τῷ
κλειθρῷ.

Ἡ Αἰκατερίνα εἶχε κλειδία δι' ὅλας
τὰς θύρας.

— Ποῖος εἶναι; ἀνέκραξεν ἡ Μαργα-
ρίτα, ἐνῶ ἡ Αἰκατερίνα ἐτοποθέτει εἰς
τὴν θύραν φρουρὰν ἐκ τεσσάρων εὐπατρι-
δῶν οἵτινες τὴν συνώδευον.

Καὶ ὥσαντι εἶχε τρομάξει ἐκ τῆς ἀπο-
τόμου ταύτης ἐπιδρομῆς ἐν τῷ κοιτῶνί
της, ἡ Μαργαρίτα φέρουσα λευκὴν νυκτι-
κὴν ἐσθῆτα ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ
ἀναγνώρισασα τὴν Αἰκατερίναν, ἔδραμεν
ἵνα ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τῆς μητρός της,
προσποιηθεῖσα τόσῳ καλῶς τὴν ἐκπεπλη-
μένην, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ Φλωρεντινὴ ἠ-
πατήθη.

ΙΑ'

ΔΕΥΤΕΡΑ ΝΥΞ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ

Ἡ βασιλομήτωρ παρετήρησε καλῶς περὶ
αὐτήν. Εἶτα ἐμειδίασεν, ὡς γυνὴ ἐπιτυ-
χοῦσα τὸν σκοπὸν της. Λαβοῦσα δὲ καθι-
σμα, εἶπεν:

— Ἄς καθήσωμεν, Μαργαρίτα, καὶ ἃς
συνομιλήσωμεν.

— Δέσποινα, ἃς ἀκούω.

— Εἶναι καιρὸς νὰ ἐννοήσῃς ὅτι ὁ ἀ-
δελφός σου καὶ ἐγὼ ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὲ κα-
ταστήσωμεν εὐτυχῇ.

Τὸ προοίμιον ἦτο φοβερὸν διὰ τοὺς γνω-
ρίζοντας τὴν Αἰκατερίναν.

— Τί προτίθεται νὰ μοῦ εἰπῇ, ἐσκέφθη
ἡ Μαργαρίτα.

— Ὑπανδρεύσαντές σε ἐξετελέσαμεν βε-
βαίως μίαν τῶν πολιτικῶν ἐκείνων πρά-
ξεων ἃς πολλάκις μεγάλᾳ συμφέροντα ἐ-
πιβάλλουσιν εἰς τοὺς κυβερνῶντας. Οὐδέ-

ποτε ὅμως ἐσκέφθημεν ὅτι ἡ κατὰ σοῦ,
τῆς τόσον ὠραίας, τῆς τόσης θελκτικῆς,
ἀπέχθεια τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας θὰ
διετηρεῖτο.

Ἡ Μαργαρίτα ἠγέρθη καὶ σταυρώσασα
τὴν νυκτικὴν ἐσθῆτά της ἐποίησε πλήρης
σεβασμοῦ ὑπόκλισιν πρὸς τὴν μητέρα της.

— Ταύτην τὴν ἐσπέραν μόνον ἔμαθον.
ἐξηκολούθησεν ἡ Αἰκατερίνα, ὅτι ὁ σύζυγός
σου δὲν φέρεται πρὸς σὲ ὡς πρέπει.

Ἡ Μαργαρίτα ἐστέναξεν.

— Εἶναι πράγματι δυστύχημα ὅτι ὁ
βασιλεὺς περιφρονεῖ τὴν σύζυγον, ἣν εὐη-
ρεστήθημεν νὰ τῷ δώσωμεν, προσφέρων
σκανδαλωδῶς τὸν ἔρωτά του εἰς μίαν τῶν
κυριῶν μου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

— Πρὸ πολλοῦ βλέπω ὅτι ἡ καρδιά σου
αἰμάσσει.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνεσκίρτησεν. Ἐλαφρὰ
κίνησις εἶχε ταράξει τὰ τῆς κλίνης παρ-
πετάσματα. Εὐτυχῶς ἡ Αἰκατερίνα οὐδὲν
ἐνόησε.

— Τὴν πληγὴν ταύτην, τέκνον μου,
ἀπόκειται εἰς τὴν μητέρα σου νὰ θερα-
πεύσῃ. Οἱ νυμφεύσαντές σε δὲν δύνανται
ν' ἀνεχθῶσι τὴν πρὸς σὲ γινομένην περι-
φρόνησιν. Ἐχουσι δὲ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξα-
σφαλίσωσι τὸ μέλλον σου, χωρίζοντές σε
ἀπ' αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τὴν θέσιν καὶ
τὴν ἀξίαν σου.

— Καὶ ὅμως, δέσποινα, ἀπήντησεν ἡ
Μαργαρίτα, μεθ' ὅλας τὰς παρατηρήσεις
ταύτας, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας εἶναι
σύζυγός μου.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐποίησε κίνημα ὀργῆς,
καὶ πλησιάσασα ἔτι μάλλον πρὸς τὴν Μα-
ργαρίταν εἶπεν:

— Ἐκεῖνος σύζυγός σου! Μὴ ἀρχῇ ἡ
τῆς ἐκκλησίας εὐλογία ὅπως γείνωσι δύο
σύζυγοι; μήπως ἡ καθιέρωσις τοῦ γάμου
ἐνυπάρχει μόνον εἰς τὰς εὐχὰς τοῦ ἱερέως;
Ἐκεῖνος σύζυγός σου! Ἄν ἦσο ἡ δέσποινα
τῆς Σώβης, ἠδύνασο νὰ μοὶ ἀπαντήσῃς
οὕτω. Ὁ Ἑρρίκος παρεχώρησε πρὸς ἄλλην
τὰ δικαίωμάτα σου καὶ ταύτην ἀκόμη τὴν
στιγμὴν—προσέθετο ὑψώσασα τὴν φωνήν.
— Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, ἡ κλεῖς αὕτη ἀνοίγει
τὴν θύραν τῶν δωματίων τῆς κυρίας Σώβης,
καὶ ἐκεῖ θὰ ἰδῇς.

— ὦ! πλέον σιγὰ δέσποινα, πλέον
σιγὰ, ἃς παρκαλῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα,
διότι οὐ μόνον ἀπατάσθε, ἀλλὰ ἀκόμη...

— Ἐ! ἀκόμη τί;

— Θὰ ἐξυπνήσετε τὸν σύζυγόν μου.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἠγέρθη καὶ ἐγείρασα
τὸ παρραπετάσμα τῆς κλίνης ἔδειξε μει-
διῶσα εἰς τὴν μητέρα της τὸν βασιλέα τῆς
Ναβάρρας κοιμώμενον ὑπνόν νήδυμον.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐξέβαλεν οὐχὶ κραυγὴν,
ἀλλ' ὑπόκωφον βρυχηθμόν.

— Βλέπετε, Κυρία, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα,
ὅτι κακῶς ἐπληροφορήθητε!

Ἡ Αἰκατερίνα παρετήρησε πρῶτον τὴν
Μαργαρίταν καὶ εἶτα τὸν Ἑρρίκον, καὶ
ἔδηξε τὰ χεῖλιν.

[Ἐπιστὰ συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΑΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου).

Ἡ ἑτέρα γυνή, ἡ Χανούμισσα βε-
βαίως — ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ὑ-
ψώματος, ἔχουσα τὰς κνήμας ὀλίγον προ-
τεταμέναι, τὴν ῥάχιν ἐλαφρῶς κεκυρτω-
μένην ἐπὶ τὰ πρόσω, καλύπτουσα τὸ πρό-
σωπον διὰ τῶν χειρῶν της ἐν ἀποφύγῃ
τὸ χιονοκύλιστον ἐξ ἀφροῦ ὄρος, ὅπερ
ἔπιπτε κατὰ νιφάδας ἐκ τῆς κόμης καὶ
κατεπλημύρει τὸ σῶμά της.

Οὐδέποτε συμπλεγμα ἁρμονικώτερον,
ἀντίθεσις θελκτικώτερα ἐξήγειρε τὴν φαν-
τασίαν ζωγράφου!

Ἡ μελάγχρους δούλη, λούουσα τὴν χρυ-
σὴν κόμην τῆς δεσποίνης της, — μακρὰ
καὶ λαμπρὰ κύματα κυμαίνόμενα ὑπὸ τὰς
ἐβενώδεις χεῖράς της, — συνέτεινε διὰ τῆς
μελανότητος τοῦ σώματός της, ν' ἀνα-
φαίνωνται ἔτι μάλλον ἡ λευκότης, ἡ λε-
πτότης καὶ ἡ τελειότης τῆς νεαρᾶς Ὀθω-
μανίδος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦτο ἀλάδαστρος
σχεδὸν ῥοδόχρους, διαφανῆς καὶ μὲ φλέ-
βας ὠχροῦ κυανοῦ. Τύπος νεότητος καὶ τε-
λειότητος, ἔνθα ἡ χάρις ἐνυπάρχει ἔμφυ-
τος καὶ ἡς ὁ ἔρως οὐδόλως ἠψατο ἀκόμη
διὰ τῆς πτέρυγός του, φύσει μὲν ἀγνή, ἡ-
δυπαθὴς δ' ἐξ ἀγνοίας ἡ μουσουλμάνᾳ ἐ-
κείνῃ παρθένος ἐθάμβωσε τὸν σουλτάνον.

Συγκινηθεὶς χωρὶς νὰ ἐννοῇ καλῶς τὸ
αἷτιον, περιέμενε τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ
νεῆνις θ' ἀπεκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της...
Τοῦτο δὲν ἐβράδυνε πολὺ... Βροχὴ χλι-
αροῦ ὕδατος ἀφῆρσε τὸν ἀφρόν, ὅστις ἐ-
κάλυπτεν ὡς χιῶν τὴν κόμην τῆς Χανούμ,
ἡ δ' αἰθιοπὶς συνέστρεψεν αὐτὴν εἰς χρυ-
σοῦν σαρίκιον, δι' οὗ περιέβαλε τὴν κεφα-
λὴν τῆς δεσποίνης της, ἐμπηγνύουσα μα-
κρὰς περόνας ἐξ ὁστοῦ χελώνης, ἵνα συγ-
κρατῶσι τὸ βασιλικὸν ἐκεῖνο διάδημα, ὅ-
περ ἡ φύσις ἐπιθέτει ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν
εὐνοουμένων της.

Ἡ νέα κόρη ἔλυσε τότε τὰς συμπεπλεγ-
μένας χεῖρας, ἐγειρομένη δὲ ἐτάνυσε χαριέ-
στατα τοὺς ὠραίους αὐτῆς βραχιόνες
ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της, εἶτα δὲ προέβη βή-
ματ' εἰς τὴν πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἐθεώρει ὁ
Ἀβδουλ Μετζίτ.

Μόλις ἀνέπνεεν οὗτος καὶ ἡ διακεκομ-
μένη ἀναπνοή του μετὰ κόπον διήρχετο
ἐπὶ τῶν χεῖλών του, ὁ δὲ Φαῖδ, παρὼν
εἰς τὴν παραδοχὸν ταύτην σκηνὴν, ἠκολού-
θει μετὰ περιεργίας τὴν προφανῇ συγκίνη-
σιν, ὑπ' ἧς κατειχέτο ἡ Α. Μεγαλειότης.

Ἡ νέα Ὀθωμανὶς ἔδειξε τὸ γλυκύτα-
τον πρόσωπον, ὅπερ ἠδύνατο νὰ συμπληρώ-
σῃ τοσοῦτον ὠραῖον σῶμα τύπον κανονι-
κώτατον τῶν γυναικῶν τῆς Ἀσίας, μὲ τοὺς
ἀτενεῖς ὀφθαλμοὺς τῶν μιγάδων τῆς Ἀ-
μερικῆς, ἐπικοσμουμένους διὰ λεπτῶν καὶ
μελανῶν ὀφρύων τὸ στόμα εἶχε στρογγύ-
λον καὶ ἐρυθρόν, ὑποδεικνύον ἐν μειδιά-
ματι σειρὰν μαργαριτωδῶν ὀδόντων.

— Γκιουλ - Χανούμ, ἐφώναξεν ἡ Αἰθιο-
πὶς, τείνουσα πρὸς τὴν δέσποινά της τὸ
μετάξινον καὶ χρυσοπάρυφον μάκτρον, θέ-
λετε νὰ πᾶτε ἐς τὴν σάλα πού ἡσυχάζουν;

— Τώρα, τώρα, ἀπεκρίθη ἡ Γκιούλ, καὶ ὑπῆγεν εὐθὺς πρὸς τὴν μὴ κατεχομένην κρήνην, ἀνωθεν τῆς ὁποίας κατεσκόπευεν ὁ σουλτάνος.

Φθῆσα ἐκεῖ, εὐρίσκειτο τόσον πλησίον τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ, ὥστε οὗτος ἤκουεν, ἡσθάνετο τοὺς παλμούς τῆς νεαρᾶς ἐκείνης καρδίας. Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐστρεψε τότε τὸν κρουνὸν τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ἐσχημάτισε κοιλότητα μετὰ δύο χεῖρας ἐν εἰδεί κοίλου κυπέλλου, τὰς ἔθεσεν ὑπὸ τὸ κρυσταλλῶδες νᾶμα, καὶ ἔλουσε δι' αὐτοῦ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· εἴτα δὲ θέσασα τοὺς λεπτοὺς δακτύλους τῆς ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου γύρου, ὅθεν σχεδὸν ἔψαυον τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ σουλτάνου, ἐξηκολούθησε νὰ χύνη δροσερὸν ὕδωρ ἐπὶ τοῖς στήθεσι καὶ τῶν ὤμων τῆς, ἀσμένως ἀπολαύουσα τῆς ἡδονῆς τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου λουτροῦ, μετὰ βλέφαρα ἡμίκλειστα, βῶθωνας διατεταμένους, σῶμα πᾶλλον καὶ ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω κλίνον.

Ὅτε ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ εἶδε τὴν κόρην προσερχομένην, ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν σκοπιὰν δι' ἑλξέως ἀκκαταμάχητου· ἀλλ' ὅτε ἡ λουομένη ἤλθε πλησιέστατα εἰς αὐτόν, ἀποχωρίζομένη μόνον διὰ τοῦ μαρμαρίνου φραγμοῦ, ἀσθμαίνων καὶ ἐκτός αὐτοῦ ἀπεμακρύνθη μεμαγευμένος, καὶ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του,

— Παράδοξον τοῦτο, ὑπεφώνησε, πᾶσχω.

Ὁ Φαῖδ-Βέης ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὴν θέσιν, ἣν ὁ σουλτάνος ἄφινεν ἐλευθέραν, ἀλλ' οὗτος τὸν ἀπέκρουσεν ἀποτόμως ὥς ὑπὸ αἰσθήματος ἄλλοκότου ζηλοτυπίας κατελιγμένος.

— Ὅχι ἀκόμη, . . εἶπε χαμηλοφώνως.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ εἶχεν ἀποσυρθῇ, ἡ δ' αἰθιοπὶς ἐλθοῦσα περιέβλεπε κάτωθεν τοῦ βραχίονός τῆς τὸ μετὰξινον πεσκίριον, ῥίψασα τὸ ἕτερον ἄκρον ἀνωθεν τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τῆς. Ἐνῶ δὲ ἀπῆρχετο πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὸν πρῶτον λουτρικὸν θάλαμον, ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐξέπεμψε στεναγμὸν λύπης καὶ ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ λουτροσκοπεῖου του.

Ὁ Φαῖδ, χωρὶς νὰ περιμεῖν τὴν ἡδαιαν, ἔλαβεν ἤδη τὴν θέσιν του, ἀλλὰ μὲν ἀνέβλεψεν εἰς τὸ λουτρὸν ἀφῆκε κραυγὴν ὑπόκωφον.

— Τί τρέχει; εἶπεν ὁ Σουλτάνος.

— ὦ! Θεέ μου! . . ἐκείνη εἶναι. . .

— Ἐκείνη; Ποία;

— Ἡ Γκιούλ-Χανούμ! ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ἡ ἀνίκητος, περὶ ἧς σὰς ἔλεγον ἐν Ἀλέμ-Δάγ, ἀπεκρίνατο ὁ Φαῖδ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσκολλώμενος εἰς τὴν σκοπιάν. Πῶς εὐρέθη ἀρά γε ἐνταῦθα;

— Εἶναι ἡ Γκιούλ, ἡ Ἀνίκητος; ἐπανελάβεν ὁ Σουλτάνος μετὰ φωνὴν διακεκομένην, Φαῖδ, φίλε μου, ποιητὰ μου, εἶπε σύρων ἐλαφρὰ τὸν νέον κατὰ μέρος, ἄφες νὰ τὴν ἰδῶ ἀκόμη. Γνωρίζεις σὺ τί ἐστὶ τὸ ἔρῳ γυναικίος, τὸ τρέμειν ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς, καὶ τὸ φρίσσειν ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῆς χειρὸς τῆς. . . Τῆς τοιαύτης μακκαριότητος ἐγὼ στεροῦμαι· ἄφες με λοιπὸν νὰ ἀπολαύσω αὐτῆς. . . Εἶναι τόσον γλυκεῖα καὶ τόσον τρομερά!

Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, μετὰ φωνὴν τρέ-

μουσαν καὶ χεῖρα συνταραπτομένην ἐν τῇ τοῦ Φαῖδ, ἐφαίνετο μᾶλλον ἱκετεύων ἢ διατάττων. Ὁ νεαρὸς ποιητὴς ἐδέξασε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ αὖθις, ἀλλὰ φέρων ταύτην τὴν φορὰν τὸν θάνατον ἐν τῇ καρδίᾳ, μαθὼν τίς ἦτο ἡ λουομένη, ἧς ὠρέγετο ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, καὶ ἦτις ἦτο αὐτὴ ἐκείνη ἡ γυνή, ἣν ἐλάτρευεν ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ἡ σκληρὰ νεανίς, ἣν ἐν μιᾷ νυκτὶ μέθης δὲν ἐφοβήθη ν' ἀναφέρῃ εἰς τὸν σουλτάνον.

Ἐξω φρενῶν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ὁ Φαῖδ ὑπέφερε δεινῶς τὴν σκληροτάτην τῶν βασάνων, διότι ἔβλεπεν ἀντεραστὴν κατατρώγοντα διὰ τοῦ βλέμματος τὴν φιλιότην του! Διπλοῦν ἔγκλημα ἐνώπιον τοῦ νόμου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἔρωτος, διότι τὸ πρόσωπον τῆς μουσουλμάνας εἶναι σεβαστὸν τοῖς ἀνθρώποις καὶ τὸ τῆς ἐρωμένης εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς. . . Μετὰ χεῖρα τεταμένην ὁ Φαῖδ ἐσχίζε τὴν κομβοδόχην τοῦ ἐνδύματός του, εἰς ἣν ὁ Σουλτάνος εἶχε βάλει τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν τοῦ Μετζιδιέ. . . Ἀλλ' ἡ εὐγνώμοσύνῃ ὑπερίσχυσε τοῦ μίσους. Τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τῆς ταινίας ψαυόμενον ἐν στιγμῇ παρὰ φόρου ὀργῆς, συνέστειλε τὸ τῆς ζηλοτυπίας πάθος του, καὶ ἀνέμνησεν αὐτόν ὅτι τὸ πᾶν ὤφειλεν εἰς τὸν μὲν ἀρχὴν του· ἐν νεωτέρᾳ ἡλικίᾳ συνομόσας κατὰ τοῦ σουλτάνου, μόνον διὰ τῆς ἐπεικειάς του εἶχε σωθῇ. Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ τῷ εἶχε λοιπὸν χαρίσει τὴν ζωὴν· ὁ δὲ Φαῖδ ἐκεῖνος, ὁ πένης, ὁ ἐξόριστος, ὁ δυστυχὴς, κατέστη πλούσιος, ἔντιμος καὶ ἰσχυρὸς. . . Πότερος λοιπὸν ἦτο ὁ μᾶλλον ἔνοχος τῶν δύο ἀνθρώπων; Ὁ ἐξυμνήσας τὴν ἐρωμένην του ἡ ἐκεῖνος, ὅστις χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, ἐτρώθη ὑπ' αὐτῆς. . .

Ὁ Φαῖδ, ἐσυλλογίζετο τὴν κουφότητα τῆς διαγωγῆς του, καὶ κατηγόρει ἐαυτόν, διότι διετάραξε τὴν ἐαυτοῦ ἡσυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν. Ὁ σουλτάνος τί ἔπαιε; . . Δὲν εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ ἀγόμενος ὑπὸ ἀνεξηγήτου συγκυρίας;

Ἀπασαί αἱ σκέψεις αὗται, διάφοροι καὶ δακέθυμοι, διήρχοντο τὸν τεταραγμένον νοῦν τοῦ νέου, ἐν ᾧ ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, οὐχ ἡττον τεταραγμένος καὶ συγκεκινημένος, κεκυφώς, ἦτο προσκεκολλημένος εἰς τὴν σκοπιάν.

Ἐβλεπε διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας τὸ τερπνὸν θέαμα, περιβεβλημένον διὰ τοῦ γεγλυμένου πλαισίου αὐτῆς. Ἡ Γκιούλ ἦτο ἐξηπλωμένη νωχελῶς ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης κλίνης μετὰ τοὺς βραχίονας περὶ τὴν κεφαλὴν ἐν εἰδεί προσκεφαλαίου, τὰς κνήμας ἡμικεκλιμένας, τὸ δὲ πεσκίριον κυμαίνον ἐπὶ τοῦ παλλομένου στήθεος. Τὰς βλεφαρίδας ἡμικλείστους ἔχουσα ἐκκοιμᾶτο ἐλαφρὰ, μὲν τὸν εὐεργετικὸν ἐκεῖνον ὕπνον, ὅστις ἔπαιε μετὰ τὴν κόπωσιν τουρκικοῦ λουτροῦ, ὅπου τὰ μέλη, εὐκαμπτότερα γινόμενα, ἀφίενται εἰς ἀπερίγραπτον εὐπάθειαν, καθ' ἣν αἰσθάνεται τις ἐαυτὸν ἐκπνέοντα ἐν ταυτῷ καὶ ζωογονούμενον.

— Ἀπελπίσθην, εἶπεν ὁ σουλτάνος εἰς τὸν Φαῖδ, ἔπιον ἤδη εἰς νέον ποτήριον, ἀλλ' ἂν ἦναι δηλητήριο ὀλέθριον ἢ νέκταρ ἡδονικόν

ἀγνοῶ. ἐν τούτοις εὐρίσκομαι ἐν μέθῃ καὶ ἐπειδὴ σὺ γινώσκεις τὴν Ἀνίκητον, θέλεις μοι ὁμιλήσει περὶ αὐτῆς. (Ἐπεται συνέχεια α.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ

[Διήγημα ὑπὸ Νικολάου Ἰω. Σταματέλου.]

— Μάνε, τὰ καλὰ μου ρούχα θὰ τὰ φορέσω τῇ πρωτοχρονίᾳ, μοῦ εἶπεν ὁ μάστορης.

— Μετὰ τὴν ὑγειά σου, παιδί μου· ὁ μάστορὸς σου εἶνε καλὸς καὶ δὲ θὰ σὲ γελάσει.

— Ἄ! ὄχι· ἐχτὲς ἀγόρασε ὑμῖν μὲν τὸ πρᾶμμα· ἀκούς, μάνε, ἔδωκε μετὰ δέκα πέντε δραχμαῖς. «Ἐ! βλέπεις, Κώστα, μοῦ εἶπε, πῶς τὰ δαίνω τὰ λεπτά· ἔτσι καὶ σὺ νὰ μοῦ τὰ φέρῃς».

Καὶ ὁ διάλογος οὗτος διεξήγετο ὑπὸ τοῦ δωδεκαετοῦς Κώστα καὶ τῆς χήρας αὐτοῦ μητρὸς Αἰκατερίνης, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους.

Ὁ Κώστας ἦτο χαρούμενος, ἂν καὶ τὰ Χριστούγεννα τὰ ἐπέρασε μετὰ τὰ παλαιὰ του φορέματα, διότι ἡ ιδέα ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου θὰ εἶνε καλεσμένος ἐνδεδυσμένος τὸν παρηγόρει.

Πόσον ὠραῖος θὰ εἶνε τὴν ἡμέραν ἐκείνην! Οἱ συνομιλητικὲς του θὰ τὸν ζηλεύουν, θὰ τὸν θέλουν εἰς τὴν παρέαν των εἰς τὰ παιγνιδία των, διότι δὲν θὰ φορεῖ πλέον τὸ ξεσχισμένον ἐκεῖνο πανταλόνι, οὔτε τὴν λερωμένη γιανέττα. Τὰ ὑποδήματά του θὰ εἶνε καινούργια, τὸ καπέλον τῶν νέων, διότι ἡ καλὴ του μήτηρ τῷ ὑπεσχέθη νὰ τῷ ἀγοράσῃ διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Καὶ ὑπὸ τοιούτων σκέψεων ὁ μικρὸς Κώστας βαυκαλιζόμενος ἦτο τόσῳ πύχαριστῆς, ἡσθάνετο τοσαύτην ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν μάστορά του, πρὸς τὴν μητέρα του, ὥστε δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ.

Ἀλλὰ τὰ τόσῳ εὐάρεστα αὐτοῦ ὄνεια διελύοντο, ἀμαρῶς ἐνεθυμεῖτο τὰς δέκα πέντε ἐκεῖνας δραχμας, ἃς ὤφειλε νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν μάστορά του.

Φόβος τὸν κατελάμβανε! Δεκαπέντε δραχμαὶ δι' αὐτόν, διὰ τὴν πτωχὴν του μητέρα, ἦτο μία περιουσία ὀλόκληρος. Ἀλλ' ὅμως τε δὲ ὁ μάστορὸς δὲν τῷ ἔδιδε μισθόν, διότι τὸν ἐμάνθανε τὴν ξυλουργικὴν.

Ὁ μικρὸς Κώστας ἔχων τὴν βεβαιότητα, ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, ἀνησύχει φοβερά· ὁ νοῦς του ἐσκοτίζετο, ἡ μικρὰ του καρδιά ἐθλίβετο, καὶ ἡ ιδέα ὅτι θὰ ἠναγκάζετο νὰ ψευσθῇ πρὸς τὸν μάστορά του δεινῶς τὸν ἐβασάνιζε.

Μὲ ποῖον πρόσωπον θὰ ἐπήγγινε τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὸ μαγαζί! πῶς θὰ ἐδικαιολογεῖτο! Τοῦτο ἦτο ὅλη ἡ ἀνησυχία τοῦ μικροῦ Κώστα.

Ἐν τούτοις, ὁ Θεὸς ἔχει καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς. Καὶ τὴν ιδεάν ταύτην, ἣν τῷ εἶχε διδάξει ἡ μήτηρ του, λαμβάνων ὡς ἐφόδιον ὁ μικρὸς μας, ἐπ' ὀλίγον ἡσύχαζεν, ἀλλὰ. . . τί ἀπαίσιον ὄψιν εἶχον αἱ δέκα πέντε δραχμαὶ!

✱

Τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τοῦ Ἀγίου Βασιλείου ὁ Κώστας ἠγρύπνει καὶ ὥσει θεῖον φῶς νὰ ἐχύθῃ ἐν τῇ διακονίᾳ του, ἐν τρωμὸς ἡγέρθη φωνάζων τῆς μητρὸς του.